

PREDÁTOŘI

M 200 MAREK HLAVATÝ
MIROSLAV ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Predátoři

Copyright © Miroslav Žamboch, 2007

Cover © Marek Hlavatý, 2007

Illustrations © Lubomír Kupčák, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-027-0

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

PREDÁTOŘI

PREDÁTOŘI

MIROSLAV ŽAMBOCH

TRITON

Věnováno:

*Josefu Augustovi
Zdeňku Burianovi
Karlů Zemanovi*

Překladač úspěšně doběhl do konce a ukázal čas nutný pro jedno kolo iterací. Oproti předchozí verzi běžel osmkrát rychleji. To bylo víc než slušné, otázkou bylo, jak bude fungovat má změna Thomsonova vyhledávacího algoritmu.

Ze zvyku jsem vytáhl z kapsy košile brýle, mechanicky je leštil a chvíli jen tak zíral na displej. Doufal jsem, že mé vylepšení bude fungovat, věřil jsem v to, přál jsem si to. Vyzkouším to dnes, nebo až zítra?

Telefon zazvonil, podle melodie jsem okamžitě věděl, kdo volá. Edita.

„Ahoj,“ pozdravil jsem.

Mrkl jsem se na hodinky a bylo mi jasné, že testy provedu až zítra. Za hodinu mě čekalo rande.

„Ahoj, Marku.“

Stačil tón prvních dvou slov a věděl jsem, že testovat začnu hned. Měla to být naše druhá schůzka, ale... naslouchal jsem jejímu švitoření... ale asi jsem nezaujal, nebo objevila někoho lepšího, což pro ni asi nebyl problém, vzhledem k tomu, jak vypadala. Na mě až příliš velká kočka.

„Je mi líto, domluvíme se někdy příště,“ ukončila. „Ozvu se ti.“

„Jasně, měj se,“ řekl jsem stroze a zavěsil.

Žádné příště nebude, tohle jsem už dobře znal. Vyzkouším svůj nový algoritmus hned, ale předtím ještě dodělám pár restů.

Dlužil jsem doktoru Fanbrickovi sjetinu z posledního skoku a doktoru Olmenovi profiltrování záznamů spektroskopu z jeho družice. Jako postdoktorand jsem v týmu dělal takovou holku pro všechno a nikdo se se mnou příliš nepáral – na druhou stranu, účastnit se jakýmkoliv způsobem projektu KS, tedy Kauzální skok, mi za to stálo. Doufal jsem, že po obhájení doktorátu pak snáz získám místo v nějakém korporáčním týmu. Na skutečnou vědeckou práci jsem v poslední době nějak rezignoval, stejně jako i na spoustu dalších věcí.

Další zazvonění telefonu, dva hovory pro mě obvykle představovaly týdenní penzum komunikace s okolním světem. Že bych se začal dostávat do kurzu?

„Marek,“ ohlásil jsem se.

„Mám pro tebe kšeft,“ vybafl na mě Tony Hernand.

Napůl kamarád a napůl známý ze servisu.

„Hm?“ nechal jsem na konci zaznít otazník.

„Panu Framolimu spadla síť. A potřebuje nutně vyúčtovat pár věcí.“

„Má to zálohovaný?“

„No, spíš ne.“

Peníze se hodí každému a zvláště někomu, kdo dostává postdoktorandské stipendium jako já. Třeba právě kvůli tomu se mnou Edita nešla na druhé rande, správně odhadla, že si nemůžu dovolit o moc víc než posezení u McDonalda nebo kino. I když, těch příčin bylo asi víc.

„Je pátek večer,“ nadhodil jsem. „Už něco mám.“

Slyšel jsem, jak Tony zakryl rukou sluchátko. Zřejmě situaci konzultoval ze svým šéfem.

„Tři stovky. Když se ti to podaří rozchodit do rána, šest.“

„Fajn, za půl hodky jsem tam.“

Zkontroloval jsem, že mám identifikační kartu, a vyšel ze svého kutlochu ven. Bezpečáci, i když mě dobře znají, vždy dodržují předpisy, a to stojí nějaký čas. Pravidla jsou prostě pravidla. Tak tak to stihnu.

V duchu už jsem přemýšlel, co si za šest stovek, které mi při troše štěstí spadnou do klína, pořídím. Možná to s dalšími úsporami bude stačit na renovaci turbodmychadla, kterou můj Lotus Esprit nutně potřebuje. Nebo lepší oblečení, pokud stojím o víc než jedno rande. Ale ta renovace přece jen vypadala lákavěji.

Tony Hernand i jeho šéf, pan Giuseppe Framoli – majitel servisu – už na mě čekali a bez otálení mě zavedli do kanceláře, kde trůnil teď mrtvý server. Framoliho jsem znal od vidění. Menší tloušťík, který každé ráno chodil do své kanceláře v černých kalhotách a čisté bílé košili s motýlkem a každý večer ze svého podniku odcházel s oblečením potřísněným olejem a jinou špínou, které se člověk ochomýtající se kolem aut nevyhne.

„Budete něco potřebovat?“ zeptal se mě.

„Kdyžtak si řeknu,“ odbyl jsem ho a rovnou usedl za stůl.

Tony vypadal nejistě, do kanceláře šéfa asi moc často nechodil.

Já tu zatím byl jen jednou, když jsem chtěl, aby mi vyrobili na objednávku součástku, kterou jsem potřeboval do svého plechového krasavce.

Kupodivu jsem tehdy uspěl a nebylo to ani tak drahé.

Vrhl jsem se do kříšení mrtvého serveru. Hodinu mi trvalo, než jsem přišel na to, v čem je problém, pak jsem k Framolimu štěstí zjistil, že systém včera provedl automatickou zálohu dat i adresových tabulek. Za další hodinu a půl se mi všechno podařilo oživit a vrátit do provozuschopného stavu.

„Pane Framoli! Pane Framoli,“ vřítla se do kanceláře účetní.

„Už to jede!“

Když spatřila, kdo sedí za stolem, znejistěla.

„Jo, už to jede,“ zvedl jsem se ze židle a protáhl si záda.

Měl jsem dobrý pocit, jak jsem všechno zvládl. Teď měla přijít na řadu jedna z oblastí života, s níž jsem si nevěděl moc rady. Peníze mi slíbil Tony Hernand, ne Framoli, co když mě jeho šéf odbyde? Už se mi něco podobného stalo a nejhorší nebylo přijít o hotovost, ale pocit totální nablblé méněcennosti.

Malý tloušťík přišel z hlavní montážní haly, rukávy černé, až se zdálo, že je máchal v kolomazi. Se zafuněním si sedl, ponořil se do hlubin servisního programu a chvíli upřeně pozoroval nabídku menu.

„Vytiskněte účty pro tyhle tři lidi a pošlete jim faktury,“ ukázal prstem na monitor.

Ustoupil jsem, aby jeho účetní mohla projít.

Framoli pak bez dalšího čekání sáhl do kalhot, vytáhl svazek bankovek a bez počítání jich z něj sedm oddělil.

„Domluvili jsme se na šesti stech,“ protestoval jsem překvapeně.

„Rychlá dobrá práce si zaslouží odměnit,“ pokrčil rameny.

„Slyšel jsem, jak jsi přijížděl. Ten tvůj krasavec bude brzy potřebovat vyměnit turbo a taky asi přední tlumiče. Zním někoho, kdo má na skladě originální AiResearch Garrett dmychadlo. Co ty na to,“ usmál se.

Originální součástka do vozu, který se začal vyrábět před více než třiceti lety, se nesežene každý den. Framoli správně předpokládal, že větší část peněz se mu zase vrátí. Zatím jsem se nechtěl ptát, na kolik by to přišlo – pocit, že jsem vydělal slušné peníze, mi byl vzácný a chtěl jsem si ho užít.

„Na ty tlumiče se mrknu a stavím se zítra. I kvůli tomu dmychadlu, díky za informaci. Nashle,“ rozloučil jsem se a vypadl.

Tony na mě čekal u zavírajících se vrat už v civilu. O pět let mladší než já, bez velkých nesplněných ambic, tím pádem o pět let veselejší.

„Jedu podél pobřeží do Jersey, co si tak dát závody?“ nabídl mi. Nasadil jsem si brýle a mrkl na oblohu.

Do západu slunce ještě nějaká chvíle chyběla a obloha byla bez mráčku. S mýma očima nerad jezdím za šera a už vůbec ne rychle.

„Proč si vlastně nepořídiš kontaktní čočky? Vypadáš jako ten z tý starý kapely, co ji pořád hrajou. Lennon,“ vzpomněl si. „Nebo si nenecháš udělat operaci?“

„Nevím,“ odpověděl jsem popravdě.

Operace byla drahá a čočky – zase tolik mě ty brýle neobtěžovaly. U počítače, kde jsem trávil většinu času, mi krátkozrakost nevadila.

„Cíl v Lansdallu,“ označil jsem ostroh na pobřeží, kde byla dobrá vyhlídka a slušná restaurace. Pak jsem se mohl po úzké, ale kvalitní asfaltce vrátit domů, na jižní okraj Vinsenu, kde jsem v těsném sousedství kukuřičných polí bydlel.

Přikývl na znamení souhlasu s výběrem trasy a zašklebil se. Dveře našich aut zaklaply současně. Hernand se pyšnil Chevroletem Camaro s mnohem silnějším šestilitrovým osmiválcem. Můj Lotus Esprit Turbo poháněl menší přeplňovaný dvoulitr, ale jízdní vlastnosti, hlavně dokonalá čitelnost a ovladatelnost, z něj dělaly mnohem lepší vůz. Tedy podle mě, Tony měl opačný názor a pobřežní autostráda dávala prostor i prosté síle.

Zadní kola svalnatého Chevroletu zahrabala ve šterku parkoviště, než jsem se odpíchl za ním, zahlédl jsem Framoliho, jak stojí u okna a s melancholickým úsměvem nás sleduje.

O třičtvrtě hodiny později jsem udýchaný, s tepem někde nad dvoustovkou zastavoval před restaurací Pobřežní vyhlídka. Ve skutečnosti to byl spíš bar, kde se navíc vařilo. A dobře.

Hernand také zastavil, ale nevystupoval.

„Kdyby nejel v protisměru ten nákladák, tak jsem tě měl,“ chlubil se s úsměvem.

„Možná jo, ale...“ pokrčil jsem rameny. „Kdyby bylo kdyby – někdy příště.“

„Jo!“ zazubil se a vztyčil palec na pozdrav.

Při nájezdu zpět na silnici si neodpustil, aby nezagumoval.

Otočil jsem se k restauraci. Ovládla mě euforie, jako pokaždé, když jsem při jízdě trochu víc tlačil na pilu. Miloval jsem ten pocit, na druhou stranu jsem si dával pozor, aby riskování nepřesáhlo jistou hranici. Závodit s Hernandem mělo ještě jednu výhodu, kromě toho, že se ničím nenechal naštvat – jeho bratranec dělal u místní dopravní policie. Když Hernand vybral autostrádu, bylo jasné, že tam nikdo nehlídkuje.

Zamířil jsem ke vchodu. Dnes jsem si zasloužil něco lepšího než obvyklé špagety nebo čínu přes ulici.

Ze zvyku jsem zkontroloval parkoviště. Několik silných, nablýskaných vozů – uvnitř se dnes sešla smetánka. Přesto jsem cítil, že můj Lotus je něco víc než drahý auťák. Třicet let staré, konzervativní, ale přesto čistě sportovní tvary z něj dělaly dravého sportsmena mezi nudnou zlatou mládeží. Těšilo mě to.

V sále mě uvítal halas, cinkání skleniček a herních automatů. Posadil jsem se k volnému stolu pro dva v koutu, kupodivu z něj byl slušný výhled na oceán. Společnost, která zabrala většinu sálu, vyhlídka nezajímala.

Servírka mi donesla jídelní lístek. Bylo příjemné vybírat podle chuti a nenechat se omezovat cenou. Pro jednou.

„Ale, koho to mé bystré oko nevidí!“ vytrhl mě ze soustředění hlas.

Znal jsem ho, ale nedokázal jsem ho hned zařadit.

Na jezka ostříhaného muže mého věku v maskáčových kalhotách a pískové safari košili také ne.

„Večeře osamělého vědce na pobřeží oceánu?“ zasmál se.
„Přisedni k nám!“

„Jan Petr Flaks,“ poznal jsem ho. „Ses dal k vojákům?“

Jan Petr, jak jsme mu všichni kdysi říkali, byl můj spolužák ze střední a poté z prvních čtyř semestrů univerzity. Pak pověsil techniku na hřebík a šel podle přání svého otce na práva.

„Vracíme se z lovu, úspěšného lovu,“ zajásal.

Buď opravdu něco velkého střelil, nebo za jeho vzrušení mohla nějaká ta sklenička, případně obojí. Poslušně jsem se zvedl, Janu Petrovi se, pokud se nacházel ve své téměř manické náladě, dalo odporovat jen špatně. A většinou marně.

„Nabídni si,“ máchl rozšafně rukou nad dobrotami rozprostřenými na stole.

„Marek Twilli, můj spolužák a kumpán v několika dobrodružstvích,“ představil mě společnosti.

Dva další muži obdobně sportovního vzhledu, nevěděl jsem proč, ale měl jsem pocit, že patří k sobě, uvolněně vyhlížející černovláska, která si vystačila s džínami zastrčenými do polovysokých pohor a košili se zdůrazněnými manžetami. Věnovala mi zvědavý pohled a jeden letmý úsměv.

„Pat a Mat,“ ukázal Jan Petr na dvojici, „má sestřenka Alice Goodwigová, a tady přichází z místnůstky pro pány a jen pány král lovu, Henry Wirgan.“

Otočil jsem se a spatřil vyššího chlápka trochu připomínajícího superhrdiny z filmových plakátů. Silný krk, elastické triko ob-

tahující vypracované prsní svaly, když se pohnul, obtisklo se přes látku ploché břicho vyprofilované do valchy. S maskou přes oči by mohl rovnou pózovat na Batmana. Jenomže ani v obličejí se neměl za co stydět, představoval zosobnění úspěchu. Potlačil jsem až překvapivě silný nával závisti. Něco podobného jsem naposledy zažil někdy v pubertě.

„Před barákem stojí pěkná kára, starej Esprit Turbo. Po třiceti letech a taková nádhera,“ zakroutil Wirgan hlavou.

Jan Petr se potutelně zašklebil, tušil jsem, že rozjíždí zase jednu ze svých oblíbených her podle pravidla padni komu padni. Blbě bylo, že tím bitým jsem za studií býval až příliš často já.

„Ten skvost patří tady Markovi. Na vědátora to není špatný, co?“

Henry Wirgan konečně zaostřil pohled na mě, téměř bylo vidět, jakou mu dá práci, aby mě vůbec zařadil do světa, který je schopen vnímat.

„Koupím ho,“ pronesl pouze.

Okamžitě mi došlo, co je všem lidem, jimž mě Jan Petr představil, společné. Peníze. Už jen Wirganovy hi-tech boty do hor stály víc, než byl můj měsíční příjem, a něco podobného se dalo říct téměř o každém kusu jeho oděvu. Teď, když jsem věděl, na co se dívat, jsem nacházel nenápadně nápadné obchodní značky firem, jejichž reklamy jsem sledoval, pokud jsem si jednou za čas u holiče prolistoval módní katalog. Byli bohatí, hodně bohatí. O Janu Petrovi jsem to dávno věděl, mělo mi dojít, že se bude stýkat se sobě rovnými.

„Není na prodej,“ odpověděl jsem klidně.

„Zaplatím padesát táců. Stačí jen sjet do města,“ odbyl mě Wirgan.

„Když ho začali prodávat, byl za třicet čtyři tisíc liber,“ zasmál se Jan Petr. „A libra byla tehdy tuším dvakrát silnější, než je dneš-

ní euro. Padesát táců, pche!“ doprovodil svůj projev pokrčením ramen.

Překvapilo mě, že si to pamatuje. Když jsem auto ještě jako student dostal, mockrát jsem s ním probíral, zda se ho zbavit či nikoliv.

„Není na prodej,“ zopakoval jsem.

Černovláska, Alice Goodwigová, dokázal jsem si vybavit její jméno hned napoprvé, což se mi u lidí většinou nestává, se přestala bavit se starším chlápkem u vedlejšího stolu, který zřejmě k celé sešlosti také patřil, a začala sledovat, co se děje.

Wirgan to samozřejmě zaregistroval. Oba jsme se načepýřili jako dva kohouti, jenomže v mém případě to bylo spíš směšné. On zato povyrosl o pět čísel a hrudník měl najednou dvakrát klenutější. Patřila k němu.

„Sto padesát tisíc na ruku,“ zvýšil nabídku.

„Rodinný dar od mého děda,“ řekl jsem, abych to celé ukončil.

Auto, které si děda na konci života pro radost pořídil, neodkázal otci, protože ten podle něj neměl vztah k technice. Já prý ano. Asi měl pravdu.

Wirgan znechuceně přikývl. Arogantní možná byl, ale hloupý nikoliv.

Mohl jsem ho sice ještě chvíli provokovat, ale tím bych si nepomohl a maximálně bych dostal pár přes hubu. Vypadal na chlápka, kterému by to nedělalo nejmenší problém, a to včetně zaplacení advokáta, který by ho hájil.

Jan Petr na mě spiklenecky mrkl a podal mi sklenku s džusem. Přikývnutím jsem mu poděkoval a začal si na talířek nabírat z prostřených mís, při tom jsem poslouchal, o čem se baví.

Opravdu se vraceli z lovu, kupodivu z lovu medvědů. Někdo z nich získal povolenku na odstřel pěti velkých samců, mezi nimi byl jeden konkrétní kus, který minulou zimu zabil pár lidí a nedávno vážně zranil turistu. Celá společnost, kromě pětice, které jsem byl představen, k ní patřilo i osazenstvo vedlejších tří stolů, byla tvořena většinou lidmi o generaci staršími než já.

Jídlo bylo dobré, spíš vynikající. Užíval jsem si ho a přemýšlel, co Jan Petr svou miniaturní etudou, do níž mě namočil, sledoval. Podezřívám jsem ho, že už na škole sám sebe pasoval do role amatérského Shakespeara, který své divadelní výstupy sehrává s reálnými lidmi.

Z dalšího hovoru jsem pochopil, že grizzlího zabijáka sejmul právě Wirgan, a to za velmi nebezpečných okolností, kdy se medvěd dostal lovcům do zad a vydal se po jejich vlastní stopě. Považoval bych to za mysliveckou latinu, kdyby se dva starší muži vášnivě nepřeli, jak se takový trik medvěd mohl naučit. Najedený jsem byl, odpočinutý také, zažil jsem i vzrušení, o které jsem nestál, a přežil ho bez úhony. Nejvyšší čas zmizet. Klidně, potichu, bez rozloučení.

„A co vlastně dělá takový vědec, který se po cestách prohání ve starém Lotusu?“ využil pauzy v diskuzi Wirgan a obrátil pozornost opět ke mně.

Svůj okamžik jsem propásl, došlo mi. Zřejmě patřil k lidem, kteří si pamatují i jen stín neúspěchu, nebo spíš zablývají druhým i sebemenší pochybnost o jejich výjimečnosti.

„Pracuju jako postdoktorand v týmu profesora Valentrepa v projektu Kauzální skok. Hledáme volné vektory, po nichž posíláme do časoprostorového kontinua sondy, a pak vyhodnocujeme, co naměřily.“

„Do časoprostorového kontinua?“ zeptala se Alice.

Kupodivu mě poslouchala.

„Do vesmíru, ale v různých časech. Podle toho, kam jsme díky konfiguraci našeho 4D prostoru schopni se skrze ostatní dimenze provrtat,“ vysvětlil jsem.

Pokud začnu nějakou ženu při první replice, kterou mi věnuje, v duchu oslovovat křestním jménem, řítím se do dalšího průšvihů. To mi bylo jasné. Zvláště když se mi líbí, celkově je víc než atraktivní, k mé smůle zjevně i hodně bohatá, a ještě má za přítele Batmana v civilu.

„A co z těch měření zjistíte?“ zeptal se Wirgan ještě nevráživěji.

„Většinou nic. Vzhledem k tomu, jak je vesmír obrovský, míří volné vektory v absolutní většině případů do naprosto opuštěných míst, ze kterých nedokážeme rozeznat, jaké hvězdy či souhvězdí se vlastně v blízkosti nacházejí,“ připustil jsem.

„Aha,“ zhodnotil posměšně. „A ty děláš konkrétně co?“

„Já sedím u počítače a hledám ty volné vektory,“ řekl jsem.

„To asi nebude moc vzrušující. A proto se po večerech proháníš po cestách s tou svou plechovkou?“

Nevěděl jsem, co mě vytočilo víc. Zda slovo plechovka – uznávám, že mám své auto víc rád, než je obvyklé – znám na něm každý šroub a většinu z nich jsem i držel v ruce. Nebo fakt, že se Alice při jeho slovech lehce pousmála.

„No, to, čím se živíš ty, asi také nebude moc zábavné, když ve svém volnu decimuješ zbytky dravé fauny,“ opáčil jsem ledově.

Alice se teď usmívala zcela nepokrytě a Markovi zářily oči. Etuda se změnila ve hru. Zda končí první, nebo začíná druhé dějství, jsem netušil. Ani to, zda se jedná o tragédii či komedii. On se možná bavil, já ale ne. Wirgan ze mě byl schopný udělat dva invalidní postdoktorandy, v tuhle chvíli vypadal, že k tomu nemá daleko.

„Henry se ničím neživí, je profesionální milovník života, ale máš pravdu, že se více méně nudí, stejně jako my všichni,“ přilil Jan Petr olej do ohně.

Ne olej, ale benzín nebo napalm. Nikdy nevěděl, kdy přestat.

Wirganovy rysy v obličeji ztvrdly, změnil se v bronzovou bystu. Takové člověk někdy najde v muzejních expozicích slavných válečníků a vojevůdců.

„Lov, tak jak ho praktikuju já,“ odpověděl ledově, „vyžaduje železnou kázeň, předvídavost, jistou ruku a schopnost nést riziko.“

Když jsem ho slyšel drtit souhlásky předními zuby, měl jsem pocit, že stojím na vyschlé skořepině zakrývající bahenní gejzír, který se právě chystá k erupci. Nebo že bosou nohou šimrám kobru po roztažené kápi.

Vycouvej, chlape, vycouvej, sugeroval jsem si. Sáhl jsem po brýlích, abych si je nasadil a vyšel ven, vtom můj pohled padl na Alici.

Pozorovala mě úkosem, rty stažené napětím. Čekala, jak zareaguju.

Vycouvej, sugeroval jsem si.

„Jo, to jsou přesně ty vlastnosti, které vyžaduje rychlá jízda,“ odpověděl jsem s přezíravostí, o níž jsem nevěděl, že jsem jí schopen.

Wirgan mě probodával svýma dokonale modrýma očima. Kdyby to byly hroty dýk, zbylo by ze mě jen jemné síto.

„Rád bych VÁM ukázal, čím se lov liší od jízdy autem,“ ucedil skrze zuby.

„Rád bych VÁM ukázal, co je jízda skutečným autem, a ne těmi přibližovadly, co stojí venku,“ kontroval jsem.

Pozorovali jsme se jako dva kohouti, jeden podvyživený a přisleplý, druhý borec těžké váhy.

„A co si tak zasoutěžit v něčem jiném, abychom nemuseli opustit tento příjemný podnik?“ zahlaholil Jan Petr.

„Oba jste mluvili o jisté ruce. Můžete si zahrát šipky!“ ukázal na terč.

Přítom na mě znovu po straně mrkl. Proklínal jsem okamžik, kdy jsem ho poprvé potkal.

„O co?“ zeptal se stroze Wirgan a sáhl do zářadří pro peněženku.

Naše diskuze oscilující mezi otevřeným napadením a zuřivou hádkou už stačila připoutat pozornost ostatních, cítil jsem se víc a víc trapně.

„Obávám se, že nebudu s to vyrovnat Henryho sázku, takže si nezasoutěžíme,“ podařilo se mi ze sebe vydolovat.

„Mám jiný nápad, pánové. Necht' každý vsadí hotovost, kterou má u sebe, přičemž její výše nemusí být nikomu známa. Samozřejmě kromě výherce.“

Všichni pobaveně zahlaholili, Wirgan podal Janu Petrovi peněženku a já ho cht' necht' napodobil. Alice nás střídavě pozorovala, netušil jsem, co se jí honí hlavou. Sbohem, má se štěstím vydělaná sedmistovko, rozloučil jsem se v duchu s nemalým obnosem.

Pak už mi někdo do ruky vtiskl trojici šipek a já se soustředil jen na ně a na terč. Hra začala.

O hodinu později jsem za mohutných ovací přihlížejících poslední šipkou v kole dosáhl cílové hranice a tím o tři body Wirgana porazil. Napůl v mátohách jsem se se společností už notně rozkuráženou drinky, které vypila v průběhu soutěže, rozloučil. Alice si se mnou srdečně potřásla rukou.

„Byl to skvělý souboj, Henryho už dlouho nikdo v ničem neporazil,“ řekla mi na rozloučenou.